

кжсо врѣме бѣха ранени: подпоручика отъ Бдин-
 цитѣ Цековъ (въ главата) и капитанъ Фудулаки,
 които и бѣхж прѣвъ всичкото врѣме на боя въ
 първитѣ редове. Втория бѣ раненъ въ дѣсното
 бедро; той бѣ възсѣднѣлъ още сутринята на коня
 отъ когото не слѣзѣж до свалянето му въ Со-
 фийския офицерски лазаретъ — старото военно учи-
 лище. Убити и ранени войници имаше около 200
 човѣка и плѣнени около 30. 1-а дружина бѣ из-
 ложена на топовния и пушеченъ неприятелски
 огънь, но срѣщу неж нѣмаше още наблизу пѣ-
 хотни атакуещи части. Всички лежехж въ двѣ
 линии: първитѣ двѣ роти въ първата, вторитѣ
 — въ втората линия, а азъ стоехъ правъ помеж-
 ду имъ. Капитанъ Филиповъ бѣ седнѣлъ влѣво
 на около 150 крачки при подножието на висотата.
 Отъ многото падаещи въ разположението на
 дружината гранати, паднѣ една въ веригата подъ
 единъ войникъ, когото, въ положение въ каквото
 лежеше, издигнѣ като парцалъ на повече отъ
 единъ метръ надъ земята и слѣдъ туй, въ сѣ-
 щото положение и на сѣщото мѣсто, паднѣ безъ
 да се помръдне. Азъ, както и всѣки, помислихъ,
 че тамъ паднѣхж останкитѣ отъ бившия войникъ.
 Понеже бѣхъ тъкмо тамъ, гдѣто свършваше тра-
 екторията на гранатата и само на 10 крачки задъ
 войника, нежеланната гостенка ме напрѣска само съ
 калъ — тя не се прѣснѣ, а се зарови въ земята; за
 това щастливо обстоятелство има да се благодари на
 дъждовното врѣме, което бѣ размекнѣло почвата.
 Въ това врѣме войниците и нѣкои отъ офицеритѣ
 ми казахж че свирили за отстъпление, но азъ,
 увлѣченъ въ хода на боя, като не бѣхъ чулъ и
 като не виждахъ отстъплението на другитѣ —
 неповѣрвахъ, а все мислѣхъ че ще атакуваме.